

[Elsa-Merete Ross.]

ville være en publikumservice og en opfordring til også at se andre dele af museet, som jo ikke er for velbesøgt.

Selv om en kunstner primært skaber for at udtrykke sig selv og sine tanker og ideer i en eller anden form, vil de fleste vel ønske ret hurtigt at delagtiggøre andre i deres frembringelser gennem udstillinger, ved at få udført deres kompositioner, ved at få deres værker læst højt eller ved at få skuespil opført. Her kniber det i mange tilfælde med tilstrækkelige formidlingsmuligheder, simpelt hen af mangel på lokaler. Skal der skaffes lokaler, har ministeren nok ret i, at de skal placeres på mange steder, hvor mange folk kommer, og at mange forskellige kulturelle tilbud skal findes samlet på samme sted. Ideen om Rødovre Centret lyder meget spændende.

Formidlingsmulighederne ville også øges ved en forskydning af vore tidsvaner. Mange museer og kunstudstillinger lukker netop på det tidspunkt, hvor folk kommer fra arbejde. Jeg gad vide, om udstillinger, koncerter og teatre af forskellig art ikke ville blive besøgt mere, hvis folk kunne komme der fra kl. 16 til kl. 18 ligesom i en biograf.

Der er også foreslået at lægge disse kulturelle aktiviteter ud på de større arbejdspladser for at få et nyt og bredere publikum i tale, men det er vel også til dels af hensyn til tidsbesparelse for de pågældende.

Unge forfattere, især unge lyrikere, har et formidlingsproblem af særlig økonomisk art. Her er Arenas tilbud om at stille lokaler og maskiner til fri afbenyttelse i kælderen i Snaregade en god nyhed. Her kan forfatterne selv trykke deres værker og selv distribuere dem. Så kan det måske lykkes, som Bo Schiøler efterlyste det forleden, at man kan komme til at købe digte, som man køber en pakke cigaretter.

Efter min mening har man lagt alt for megen vægt på det argument for udvidelse af musiske fag og kunstformidling, at det vil være en hjælp til at klare fritidsproblemet. Peter Seeberg siger hånligt, at de seriøse arbejdsheste ser et enormt problem i fritiden, og at de helst ser en slags mentalhygiejnisk mening i det kulturelle liv. Kunst og kultur er ikke blot fritidsspørgsmål. De musiske fag og det kulturelle liv

har eller burde i hvert fald have betydning også i arbejdsdagens timer, i de omgivelser, vi færdes i, ja, i hele vort daglige miljø.

Visse kunstnere har kritiseret, at man uddannede dilettanter og sammenblandede kunst og fritidshobbies. Det er ikke meningen at uddanne malere og sangere og musikere i skolen, men at give både teoretisk og praktisk mulighed for at lære, ane og fornemme noget af det grundlæggende, så man selv senere kan have større glæde af det. Det er muligt, at mange amatørgruppers kunst- eller kulturoplevelse mest består i, hvad de selv udfører i form af dramatisering, formning osv. De føler sig aktive og giver udtryk for noget i dem selv, og her er de jo i pagt med de mange, som ser aktivitet som noget meget vigtigt. De føler sig for passive, når de bare ser på eller lytter. Naturligvis er der forskel på til egen gavn og glæde at dyrke en kunstart og så virkelig at være en kunstner, der er i stand til at skabe eller udøve en kunst, så andre mennesker oplever noget ved det. Det første kan dog blive en indfaldsport til det andet, men der skal være plads til begge dele, og jeg ser disse gruppers „vi vil selv“ som noget meget positivt, som hører med i vort kulturelle liv i stigende grad.

Da der især for de unge synes at være et stort behov for lokaler, det være sig nye eller gamle, hvor de kan udfolde sig i fred for de gamle, de tåbeligt etablerede, så synes jeg, vi gamle skulle sætte ind fra vor side på at gøre kløften til de unge mindre ved i al form for planlægning at give de grupper, der ønsker deres egen form for udfoldelse, mulighed derfor, og her vil jeg bede ministeren interessere sig for planen „Projekt hus“ i Magstræde og Rådhusstræde, som vil skabe et miljø for unge i Københavns centrum. Det er anbefalet af flere politiske ungdomsorganisationer og af studenterrådet og Danske Studerendes Fællesråd. Tegningerne er udarbejdet af docent Ole Thomassen.

Når vi gamle bliver bange for hash-udbredelsen, giver vi Karen Berntsens ungdomsklinik utraditionel mulighed for at lade en gruppe unge selv omdanne et gammelt hus til et kollektiv og et andet hus til udøvelse af al slags aktivitet. Hvorfor gør vi ikke noget lignende overalt i vore store byer? Og hvorfor gør vi det først, hvis vi